

Respektera din hästs NEJ, så får du mera JA!

Det är inte ovanligt att hästar säger nej tack. Först sker det mest som en viskning som vi inte hör. Senare kan det leda till att hästen börjar prata högre och högre tills den till slut ser till att bli hörd.

Ofta väntar vi tills dess innan vi inser att vi har ett problem.
Allt det här har både Joanna och Anne själva fått erfara, olika hästar och olika problem.

Annes egna häst Stjärnan var en av dessa hästar som sa blankt NEJ till ridning. Samtidigt kunde ingen hitta en orsak till det, det gick inte att hitta någon som helst smärta eller obehag som kunde orsaka detta beteende.

Så de började helt enkelt försöka träna bort det, så här gick det till 2016:
Vi var alldeles vilsna. Vi hade provat en del olika träningsmetoder, alla mer eller mindre lyckade. Men ingen var tillräckligt tillfredsställande.

Så jag började med att skala bort alla lager av kunskap och erfarenhet jag samlat på mig och istället fråga mig själv:

VAD ÄR DET VIKTIGASTE FÖR MIG?

Jag vill att min häst är LUGN, AVSLAPPNAD och ska tycka det ÄR ROLIGT att vara med mig.

Detta ledde till att vi började om från början med dessa ledord som guide på vår nya väg.

För om jag vill att min häst ska tycka det är roligt, så kan jag inte tvinga den till att göra det jag vill. Något den blir tvingad till kommer ALLTID att förknippas med tvånget och vi kan inte heller tvinga vår häst till att vara lugn. Den kan lära sig att den är hjälplös och måste lyda, men det gör inte att hästen finner en härlig känsla av lugn.

Jag märkte att jag ville väl med allt jag gjort tidigare, men så länge vår grimma och grimskafv var där, så var det svårt att inte falla tillbaka i gamla vanor. Även ett litet tryck var ett tvång för Stjärnan, hon hade ju lärt sig att vara lydig och hon var känslig. Så vi skippade det och jag tog istället med mig godis och en klicker.

I början klickade jag för ALLT hon erbjöd, jag bad inte om nånting. Rätt snabbt kunde jag kalla in henne, be henne nosa på olika saker, stå på piedestalen och putta på en boll för att bara nämna några saker. Den största skillnaden låg nu inte i VAD vi gjorde, utan HUR hon faktiskt kände - hon tyckte det var jättekul! Hon började komma i galopp i hagen när jag ropade och hon blev faktiskt svår att få ut ur paddocken istället.

När vi hade hittat glädjen och lugnet till vardags började jag leka med uppsittningen igen. Det var inte bråttom för det spelade ingen roll hur länge det skulle ta för vi hade roligt ändå. Pallen blev snabbt ett bra ställe, något att se framemot. Lite i taget kunde jag börja luta mig över henne och stödja på hennes rygg. Ibland gick hon iväg. Det var svårt att acceptera i början, men när jag inombords tillät det att hända, att låta henne gå iväg, att göra något hon tog initiativet till och låta henne verkligen vara delaktig i processen, då började det gå undan!

Jag behövde ingen grimma och rep för att känna mig säker. När jag väl klättrade upp var jag övertygad om att det var okej och det var det också. För Stjärnan fortsätter komma till pallen, gång på gång och säger VARSÅGOD ATT HOPPA UPP!